

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5409/2554

พนักงานอัยการคดีศาลแขวงนนทบุรีโจทก์ ผู้ต้องขังชายมงคล อัมระเกตุจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 มาตรา 45, พ.ร.บ.ราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 มาตรา 58, ป.อ. มาตรา 22, ป.อ. มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

พ.ร.บ.ราชทัณฑ์ พ.ศ.2479 มาตรา 45 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "ผู้ใดเข้าไปในเรือนจำโดยมิได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ก็ดี หรือบังอาจรับจาก หรือส่งมอบแก่ผู้ต้องขัง นำเข้ามาหรือเอาออกไปจากเรือนจำซึ่งเงินหรือสิ่งของต้องห้ามโดยทางใดๆ อันฝ่าฝืนระเบียบหรือข้อบังคับของเรือนจำก็ดี ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษ..." บทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวมิได้บัญญัติให้การเก็บรักษาสิ่งของต้องห้ามเป็นความผิดด้วย แม้จำเลยให้การรับสารภาพว่าได้เก็บรักษาสิ่งของต้องห้ามตามฟ้องจริง การกระทำของจำเลยก็ไม่ใช่ความผิดโจทก์ขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2479 มาตรา 45, 58 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 22 วรรคหนึ่งของกลางและนับโทษจำเลยต่อจากโทษในคดีอาญาดังกล่าว จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2479 มาตรา 45 จำคุก 4 เดือน จำเลยให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 กึ่งหนึ่ง จำคุก 2 เดือน นับโทษจำเลยต่อจากโทษในคดีอาญามหาเลขแดงที่ 4779/2547 ของศาลอาญากรุงเทพใต้ และให้รับของกลาง จำเลยอุทธรณ์ขอให้ลงโทษสถานเบา ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษากลับว่า ให้ยกฟ้องโจทก์ โจทก์ฎีกา ศาลฎีกา คดีนี้มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า การกระทำของจำเลยเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2479 มาตรา 45 วรรคหนึ่ง หรือไม่ โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยได้เก็บรักษาไว้ซึ่งโทรศัพท์มือถือ 1 เครื่อง แผ่นบันทึกข้อมูลโทรศัพท์มือถือ 1 แผ่น เครื่องมือเพิ่มพลังงานโทรศัพท์มือถือ 1 เครื่อง และถ่านนาฬิกา 2 ก้อน อันเป็นสิ่งของต้องห้ามมิให้นำเข้ามาหรือเก็บรักษาไว้ในเรือนจำอันเป็นการฝ่าฝืนกฎหมาย ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2479 มาตรา 45 เห็นว่า พระราชบัญญัติราชทัณฑ์

คำพิพากษา

พ.ศ.2479 มาตรา 45 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "ผู้ใดเข้าไปในเรือนจำโดยมิได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ก็ดี หรือบังอาจรับจาก หรือส่งมอบแก่ผู้ต้องขัง นำเข้ามาหรือเอาออกไปจากเรือนจำซึ่งเงินหรือสิ่งของต้องห้ามโดยทางใดๆ อันฝ่าฝืนระเบียบหรือข้อบังคับของเรือนจำก็ดี ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือทั้งปรับทั้งจำ" ตามบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวนี้มิได้บัญญัติให้การเก็บรักษาสิ่งของต้องห้ามเป็นความผิดด้วย แม้จำเลยให้การรับสารภาพว่าได้เก็บรักษาสิ่งของต้องห้ามตามฟ้องจริง การกระทำของจำเลยก็ไม่ใช่ความผิดตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2479 มาตรา 45 วรรคหนึ่ง ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายกฟ้องโจทก์ชอบแล้ว ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น อนึ่ง เนื่องจากสิ่งของที่จำเลยเก็บรักษาไว้เป็นสิ่งของต้องห้ามที่นำเข้ามาในเรือนจำ จึงให้รับเป็นของแผ่นดิน ตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2479 มาตรา 45 วรรคสาม พิพากษาแก้เป็นว่า ให้รับของกลาง นอกจากที่แก้ให้

เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1

องค์คณะ

โสฬส สุวรรณเนตร์ · ชีพ จุลมนต์ · กำพล ภู์สุดแสง

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th ·
<https://www.thaideka.online/deka/5409/2554>